

BODA EDIT

Sarlózás

A frissen meszelt éjszakai csöndben
szakadatlan sarlózom.
Kemény rostú a múlt. Dagad a kezem.
Aszóvölgyeidben víz nyoma zenél,
tekinteted mélyén egy hulló napozik.

Lélekhurut

Hét gyurgyalag pirreg, vitorláznak a kora nyárban,
térdig gázol a vetési bükkönyben a felemelt szoknyájú
Nap,
akácillat lédús szőlőszeme gurul felém,
fecskecikázás a szél szemhéja mögött.

Szögesdrótpillák csukódnak a remegő búzamezőre.
Föld alatti tengeráramlat sodorja erre a városi zajokat.

Beccapom az ajtót. Köhögök. És köpök egy isteneset.

Magány

Ismertem egy galagonyabokrot. Kráterben lakott,
sebeit vulkáni gőzzel takarta.
Ha virágzott, szírmái tüzes lávába hulltak.
De legelésző juhokat sose látott.

Június elején

Seprencelányok gyűjtik a rőzsét,
földig hajol a bakszakáll előttük,
csillaghaja borzasan szétterül.
Tücsökzenébe csíp a hangya,
egérárpa bökdösi oldalát,
egy bükköny szzirompártjának rejtekébe fut.
A citromfű csöndben olajat sajtol,
ráncos kezére ezüstöt csókol egy csiga.
Pipacsszirommal törölgeti szemét a rét.
Néhai nyarak illata tör elő a földből.
Takaréklángon ég a kert.